

ravni instinkt, čista duša in nepokvarjeno srce ji je govorilo, da se marsikako umazano oko pase ob nji, da je često vsa zmedena povabila plave oči, ožarjene z gloriolo čiste duše, kadar jo je srečal tak pogled in jo ranil na sredo njenega deviškega srca.

Skozi vrata pripravnice so prav tedaj stopile štiri kandidatkinje. Vanda je gledala njihova razpaljena lica, slušala njih smeh, ki je donel tako zmagovalno-veselo; razumela je, kako so čestitale druga drugi na dovršeni maturi. Postala je onkraj ceste pod lipo in gledala za njimi, ki so presrečne in navdušene šle, roko v roki, po gladkem tlaku. Ena je napravila izpit z odliko. Tisto so imele v sredi in ji prav posebno čestitale.

Vanda se je zamislila.

Za štiri leta bi stala lahko ona pri zeleni mizi. Pred njo učeni profesorji. Modre stvari bi jo prašali in ona bi zavestno odgovarjala, krepko bi črtala s kredo po deski, zavestno bi razlagala Prešerna, govorila o literaturi — in gospodje bi zadovoljno kimali, šli v posvetovalnico ter se vrnili in naznanili: Vanda — z odliko! Potem bi prišle tovarišice in bi ji čestitale in radostne bi šle ven na izprehod in bi pile kavo ter se menile samo učene stvari pa vmes ponavljale šolske dovtipe, da bi sosedje v gostilni zavidali njihovo učenost in radost. V počitnicah bi si napravila mnogo lepih stvari, ki bi jih

vzela seboj na službo. Tam bi imela svet mir v tihi sobici, kjer bi bila sama ona gospodar; nemotena bi brala zvečer, pletla bi in vezla ter učila bi se še neprenehoma...

In v šoli! -Kako veselje! Prišle bi majhne punčke, zdrave in bistrega uma. A bile bi vse razkuštrane, neumite, še sedeti ne bi znale. In ona bi jim vse pokazala, vsega bi jih naučila, koncem leta bi že bile lepo snažne, pisati bi že znale in brati. Ko bi jim razdelila izpričevala, bi se poslovila, in razred bi zajokal in hitel k nji in ji dajal sladke poljubčke. Tudi ona bi se solzila in vračala poljube na lepo umita čelca in na tiste majčkine, rdeče ustke — in ven bi jih peljala iz šole ter jim z robcem mahaje klicala: Z Bogom, na svidenje čez nekaj tednov! Pridni bodite, ljubčki moji! Nato bi pospravila nekaj reči v kovčeg in bi se peljala srečna domov na počitnice, srečna in samosvoja, živela bi od prištedenih novcev in se posvečala vzorom...

Tako pa — — vsega tega ne bo nikoli.

Po cesti je pridrdral težak voz, ki je dvigal oblak prahu. Vanda se je zdrznila, oči so jo zasketele, veter je pihal prah v njeno lice — zamižala je in si pomela oči. Iluzija je izginila, njeni prsti so v očeh, katere je brisala prah, začutili vlažno resnico bridke sedanjosti.

(Dalje.)

ZADER.